

C.B.

El doctor Garcia camina quasi cada dia fins a les pistes de tennis

L'istar system de Sant Joan: la Ruta del Ferro i del Carbó

A la ruta ens hi trobem un avi que passeja un nen preciós amb el cotxet. Hi va cada dia i fa més de 6 km. El que se'n diu, un avi efectiu que fa curses amb cotxet i que no està per orgues. No té temps per parlar. No és l'únic. Pel camí de Santigosa, ens vam trobar una parella que no en va voler saber res de nosaltres. A veure, que ningú s'alarmi, tots tenim dret a llevar-nos un dia amb l'ull de poll trepitjat.

Es pot dir que, en **David** de Ripoll, va a tota màquina, ni temps de dir-nos els cognoms. Fa la ruta de tornada, d'anada arriba fins a Ogassa per la muntanya perquè, per a ell, fer només el tram de la ruta és com no fer res. Preu per preu, ho fem tot. I ho diu sense despentinat-se. I és un home jubilat. Ens agafen ganes de plorar.

Adela Carreira i Josep Grabulosa són una parella molt eixerida, xerraires i alegres. Quin gust trobar-los! No fan segons quines rutes perquè, siguem políticament correctes, l'Adela és tan amiga de les serps que no les vol empipar. Allà on ensuma que poden treure el nas, no hi va. La Maria li dóna la solució, el seu avi, amb el bastó de pastor les agafava i flapaaaaa a rodolar per l'espai sideral. Bé, això de l'espai sideral, els nostres avis es veu que ja ho coneixien. Hi venen cada dia, tot l'any, fins a les pistes de

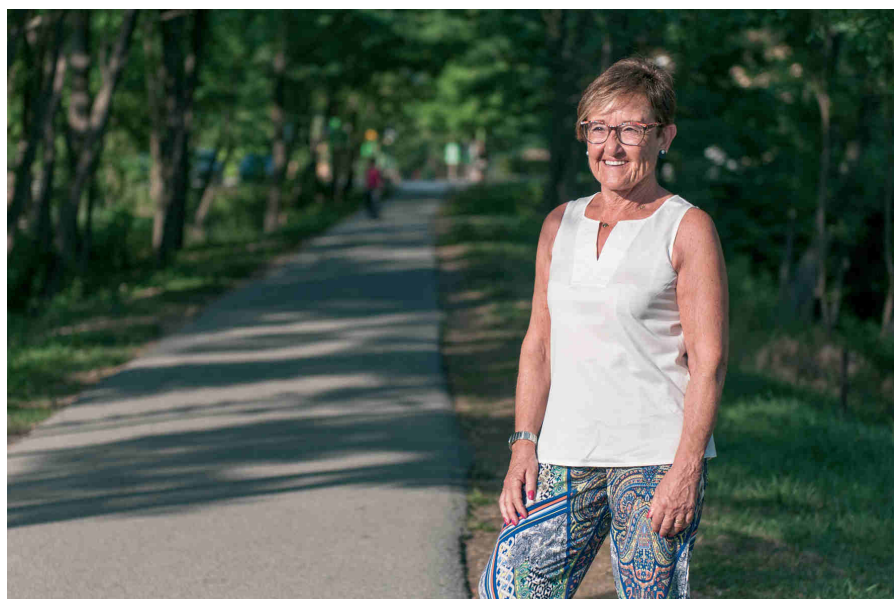
tenis, normalment, algun cop van fins a Ogassa. Però també puguen fins a Les Llances, a Sant Antoni, a l'estiu que hi fa més fresca, i fan la ruta circular de la Colònia Llaudet. Les serps estan avisades, per allà on passen, elles es mantenen a la rereguarda, sense dir ni piu ni treure les orelles. D'això se'n diu saber pactar amb l'enemic.

Mentre parlem amb el **doctor Garcia**, tot un senyoràs, que ja es veu d'una hora lluny que li ve de fàbrica, ens passa pel costat un esclafit de bicicletes amb canalla amb alguns guardaespalles adults que acabaran traient quatre pams de llengua si

segueixen a aquest ritme. Ell fa gairebé cada dia aquesta ruta, fins al tennis si pot, i si no, s'atura un xic abans. L'hi agrada aquest camí però, com a bon metge i, per tant, bon observador, fa un informe sobre el fet que els ciclistes creuen que la ruta és seva sense pensar que també és dels qui caminen o passegen. La seva recepta és, aquells que vulguin fer curses o entrenar-se, que passin per la carretera. És un camí compartit amb un límit de velocitat, 10 km/h. O sigui, que els supersònics no hi haurien de passar, que no cal que ens depilin les cames d'una manera tan abrupta.

Sí, hi va gent per aquesta ruta, del poble i de fora. I sobretot en bicicleta. Alguns ja ens han comentat que, a peu, se'ls fa un xic avorrida. Però també hi ha gent que no pensen igual. L'**Hermínia Coma**, mestre jubilada, hi va a caminar cada dia, faci fred o calor. Arriba fins a les pistes de tennis i s'entorna.

I ara que acabem la feina i les rutes, els confessaré un secret. L'Hermínia i jo vam néixer el mateix dia del mateix any al mateix lloc. A Ogassa. La mateixa hora no, que la llevadora, la Genoveva, bé havia de respirar, ni que fos per unes hores. I això deixa empremta, com n'han deixada aquests dies, aquests camins, aquesta gent i aquest petit país. Moltes gràcies.

M.C.

Hermínia Coma, mestre jubilada, va a caminar cada dia per la Ruta del Ferro